PROU!

Nº2 juny 2013 PUBLICACIÓ ANARQUISTA DE TIRADA INTERMITENT any 29 Era Orwell

Il.legalisme i boicot revolucionari

Cap a una antieconomia alliberadora

Cap economia ens alliberarà de l'opressió. No hi ha sostenibilitat en el mercantil. No hi ha solucions que oferir a polítiques de terra cremada. Però fora de la llei se'ns brinda un sense fi de possibilitats. De poder retrobar-nos amb formes de relacions socials que s'escapin al control d'aquest sistema. Vulguis o no, aquesta és la via més real per a milions de persones. Es tracta doncs, de carregar-nos l'economia per ajudar a tensionar la relació entre estat-capital amb la seva pròpia societat. Fent saltar la intermediació dels agents socials i atacant així el que es pot considerar històricament com a contracte social.

No oblidem que el mercat negre-l'economia submergida-és la millor garantia per sostenir el propi valor del producte interior brut de cada Estat, i que altres màfies també es beneficien, etc... Però volem donar a entendre que, si ens veiem en la il·legalitat per viure-sobreviure, l'opció més realista és aquesta, adaptant-nos a les noves condicions.

Emprenguem l'economia submergida com a camp d'actuació en el quotidià i al seu torn com a posició defensiva-atacant enfront d'un enemic immensament superior en gairebé tot: Menys en l'impredictible i en l'invisible.

La llibertat, la vida; viu i creix en la il·legalitat. En la negació a pagar més tributs, més impostos si no és per tal de garantir-se una major invisibilitat social. Baixar el consum i pagar el just per poder passar desapercebudes, és una forma més de sabotejar en tant que sigui possible el flux numèric i administratiu que justifiqui qualsevol transacció econòmica que beneficiï a les arques de l'estat, ja que aquest és l'organisme defensor del capital. >>

<<Total, pel que està servint tanta retallada social, més val anar pensant en altres formes d'activisme en tot el que necessitem i actuar immediatament; habitatge, salut, educació.., des de la necessitat directa de cada individu fins a la col·lectiva.

El no demanar permís per caminar comporta saltar-te les normatives burocràtiques (el que te demanin papers fins i tot per a respirar). I fa replantejar-se si cal invertir molt per produir més, o decréixer en el consum perquè no t'atrapi la teva pròpia activitat.
El creure en l'augment de producció com a garantia d'un benestar real és un parany més a evitar. Un pou difícil de sortir a causa de l'augment de deutes contrets per a qualsevol projecte, ja sigui amb visió capitalista, com un projecte que pretengui ser transformador.
Les normes del joc les dicta un mercat que no concep més que el valor de les transaccions econòmiques.
Si qualsevol manera de vida, projecte col·lectiu.., part de la base que, com més diners es guanya millor, és caure en la lògica mercantil, i encara que sigues il·legal, acabaràs per ser detectat pel mateix Estat allà on actuïs.

La qüestió és saber moure tan pocs diners que no interessis a ningú, ja que és més la despesa a sancionar-te que els diners que mous. Si consumim menys del que es considera per sota dels ingressos mínims establerts, ens situem en una posició d'invisibilitat dins dels propis teixits socials que conforma una població. I que, a ulls del poble, els nostres actes i modes de viure són fàcilment assimilats per totes; *t'ho curres com tothom: "...quin problema hi ha?.., per això serveixen els meus impostos?, per a fotre als meus veïns?"...*

Aquestes formes de relacions socials poden ser potencialment perilloses per al poder. No és espectacular, i per tant difícilment controlable, neutralitzable. Així com la influència en la població d'aquests tipus de maneres de viure són difícils d'extirpar sinó és en forma de criminalització directa. Marginació?, que més ens dóna si no creiem en la protesta mediàtica.

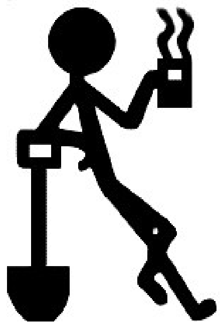
Unir el pensament amb l'acció, crea l'exemple viu del que volem expressar. Per tant considerem que també és propaganda pel fet.

"El no demanar permís per caminar comporta saltar-te las normatives burocràtiques (...) Quina diferència hi ha a l'hora d'anar indocumentada i comprar al mercat negre?. No cohabiten aquests dos delictes un mateix contexte?"

La gent, no estem fet de ximplesa: tenim ulls, sentits.., i en els voltants més propers, la nostra gent coneguda capta el missatge en un acte en concret, abans que en milions de paraules.
No es qüestió de vendre ideologia, és la forma de comunicar que una persona de forma individual i en col·lectiu, pot anar molt més enllà de les restriccions mentals i ser protagonista de la seva pròpia vida.

Tornant al concepte d'il.legalisme que nosaltres entenem; en les societats que vivim, on tot es reglamenta, qualsevol cosa que te proposes té que passar per una sense fi de controls burocràtics. Fins al punt que lo denominat il·legalitat i alegalitat es confon en una mateixa situació jurídica.
Quina diferència hi ha a l'hora d'anar indocumentada i comprar al mercat negre?. No cohabiten aquests dos delictes en un mateix context?. Nosaltres creiem que si, que és saltar-se la llei. I cada delicte, per petit o gran que sigui, es converteix en una mateixa infracció, amb les seves corresponents condemnes, sancions... **>>**

“Si saltar-se les lleis i la lògica mercantil ens assegura més llibertat de moviment (...) Abans de triar el suïcidi, tria el camí de la il·legalitat i la subversió social.”

<<L'única diferència radica en la intensitat del càstig a imposar. De fet, podem deduir que és un dels pilars de la injustícia i desigualtat social. Sobra dir que l'estat no mesura tot amb el mateix criteri. La seva llei no és cega, te ull de guerxo i sempre mira preus.

Si saltar-se les lleis i la lògica mercantil ens assegura més llibertat de moviment, el baix consum és una bona pràctica que garanteix en molts casos el poder viure en contraposició permanent amb les pautes de comportament imposades pel propi sistema de domini. Però, com totes sabem, la vida no és (o no hauria de ser) una cosa monolítica, sinó que la nostra quotidianitat es compon d'infinitats de facetes. Tantes com vivències tinguem en una jornada diària.

Anar alliberant aquestes facetes és implicar-se també en el sabotatge constant a esta dictadura de mercat. Però per anar desprogramant aquesta alienació, no només el tripijoc i la il·legalitat (no parlem de drogues, Que consti.) són suficients per alimentar les nostres vides. L'habitatge, la mobilitat, així com altres recursos, són essencials per seguir atacant al domini.
Ara més que mai, quan un important gruix de la població comença a tenir manques bàsiques; el robatori, el saqueig, l'expropiació.., s'està convertint en una realitat col·lectiva; es fa evident que és l'acció més efectiva de proporcionar-se els recursos necessaris.
Però no ens equivoquem; no totes estem per la labor de destruir el poder, però sí som companyes de camí, i en la praxi de la nostra activitat diària és on traurem lliçons claus per poder anar avançant com a moviments insurgents i llibertaris.

Si el treball et sembla una condemna (és què no hi ha!). Si quan sona el despertador et dius una vegada i l'altra també vegada; oxtias! Una altra cop al treball! És que són símptomes que alguna cosa va malament en la teva vida. I és doncs, un bon moment per a donar un gir radical a la teva pròpia quotidianitat. Cada cop n'hi ha menys treball remunerat. Les engrunes que dóna l'estat en forma de “ajuda” són raquítiques. Quan hi ha menys oferta esclava davant tanta demanda d'ocupació, és hora de llançar-se al buit de l'incert, abans que t'empenyi les mateixes escombraries governamentals que te manté en la misèria. Si no saltes tu prenent la iniciativa, el mercat ho farà per tu.
Abans de triar el suïcidi, tria el camí de la il·legalitat i la subversió social. Perquè si els primers lladres són els poderosos, perquè no seguir pagant-los amb la mateixa moneda?.

Metodologies de supervivència social

Per un present anàrquic i col·lectivista

Quan parlem de funcionament col·lectiu, ens referim a la forma natural d'organització social, en aquest cas, entre humans. De col·lectivitats les hi ha d'infinitat de tipus, funcionaments, etc... Però el que ens interessa exposar ara, són els projectes de tipus antiautoritari basats en una economia més aviat domèstica, minoritària i a petita escala...>>

“(...) no canviarem el món,
però si part de les nostres vides.
Crear una praxis que sigui
capaç d'evidenciar la viabilitat
de les nostres idees
i construir teixits socials
que ens aporti el necessari
i sàpiga protegir-nos de l'exterior.”

<<Projectes que es regeixen per dinàmiques i coordenades horitzontals. Ja que el demés, com altres tantes coses, tant sols formen molt diverses xarxes socials que conformen el que sentim como la realitat en ens envolta i vivim.
Si ens centrem en aquest tipus de col·lectius, verem que en qualsevol projecte, la seva força radica en l'afinitat dels seus components, la motivació que els fa ajuntar-se, l'autoorganització; capacitat d'adaptació al mitjà i circumstàncies mitjançant la improvisació, la imaginació i creativitat. Però sobre tot el reconeixement i gestió dels recursos del propi entorn, és el que realment ens dona de menjar.

Tant en àrees urbanes como a les rurals, el concepte productivista inversió=producció porta a molts projectes a mutar-se en empreses, on la utilització de salaris, burocràcies, jerarquies. Cúpules administratives, que si be poden entre els seus membres repartir-se els seus guanys de forma equitativa, pagaran a les operàries contractades amb una ínfima part de la quantia de capital produïts i lucre acumulat..

Quan més es desenvolupi un projecte col·lectivista cap a la sofisticació de la producció, obligatòriament tindrà que passar per filtres i normatives de la industria per poder vendre els seus productes: Quan més produeixes i més despeses generes, més consum i més endeutament: Es compliquen les coses. Tens que demanar préstecs, etc. I amb el que abans gaudies fent, ara te converteix en presonera del teu propi treball.

Com en altres facetes de la vida quotidiana, apostem en el laboral per un teixit actiu format per petits grups d'individualitats que es relacionin de forma lliure i descentralitzada. Amb capacitat de fer acopi a les seves necessitats més vitals anteposant cooperació contra competència. Microprojectes que entre ells formen xarxes informals i difoses.
Allò dit anteriorment, és el nostre referent quan parlem de col·lectivisme llibertari a l'actualitat. On no fa falta crear superestructures burocràtiques perquè la pròpia interacció entre individus i grups fa innecessària qualsevol intent de centralització i possible verticalitat organitzativa.
La relació laboral entre col·lectivitats i individualitats no te perquè ser tant sols entre grups, col·lectius. També el teixit creix entre individus i grups simultàniament. De la mateixa forma s'interactiva la comunicació amb la veïna o gent que et compren, intercanvie...

Els recursos són la base de tot. Però la seva gestió a cur i llarg termini no podrà sortir-se de l'imprevisible, d'allò inestable, per més que intentem-hi funcionar al marge del sistema, ens trobarem sempre supeditades al control per part de l'economia global. Partim doncs des d'un inici però no sabem com acabarà.
Siguem realistes; no canviarem el món,però si part de les nostres vides. Parlem simplement de buscar-nos la vida en coherència amb el nostre pensament anàrquic. Crear una praxis que sigui capaç d'evidenciar la viabilitat de les nostres idees i construir teixits socials que ens aporti el necessari i sàpiga protegir-nos de l'exterior.

No totes les coses el que ens proposem fer sol sortir, i sempre hi ha que tenir altres canals alternatius per a què el produït tingui més possibilitats de sortida. Si confecciones calçat, per exemple, no pots dependre tant sols de la botiga que et compra. Tindràs que vendre-ho tu mateix al mercat. Construir per encàrrec, etc...

<<Els recursos existents dependrà de l'interès o capacitat que es tingui. En cada entorn i situació determinarà el que es pot fer per buscar-se la vida. Si els nostres mitjans són mínims (que ho són), o zero, l'elecció dels treballs a realitzar caldrà sintetitzar-ho estratègicament per evitar possibles fracassos: Urgeix menjar, viure... Cal actuar amb rapidesa ja que són bàsiques necessitats.

L'elecció del tipus d'activitats a realitzar és, al nostre entendre, les que són amb possibilitat de diverses sortides, abordar camps com el cultiu d'aliments, coneixements d'obra de paleta, electricitat, mecànica, electricitat, lampisteria...Però sobretot la logística mercantil com és el transport.
Contraban i transport; una bona combinació.
I és que dedicar-se només a treballar en una cosa, en termes laborals, és un error estratègic que afebleix qualsevol projecte autogestionat. Sempre cal barrejar i moure diverses històries. No ha de ser només calçat. Cal dedicar-se a altres coses, encara que no tingui res a veure amb el teu ofici.

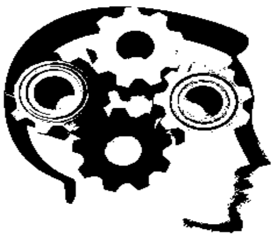
“Prendre's aquest tipus d'activisme com alternativa a l'etern dualisme entre treball i tortura, és transformar el concepte treball com a diversió i plenitud existencial. O almenys intentar-ho.”

És més. Per a moltes persones, diversificar les tasques quotidianes no és sinònim de caure en la monotonia -almenys durant un bon temps-, perquè qualsevol forma de viure pot convertir-se en cosa monòtona, repetitiva i insubstancial.
Prendre's aquest tipus d'activisme com alternativa a l'etern dualisme entre treball i tortura, és transformar el concepte treball com a diversió i plenitud existencial. O almenys intentar-ho.
Com animals que afortunadament seguim sent, necessitem dedicar almenys unes hores a buscar-nos la vida. Com a qualsevol activisme horitzontal, l'autodisciplina augmenta paral·lelament amb el compromís que s'adquireix. Tant l'auto-ocupació com el treball cooperatiu, per separat o combinats entre si, parteixen del compromís tant cap al propi grup com amb el treball a realitzar. Si no volem que ens donin ordres com autòmats hem de saber governar-nos. Sembla primari el que diem, però en la pràctica ens solem trobar amb algun gest mancat de compromís per allò del conflicte psicològic que a vegades ens creem; el voler fer les coses quan agradi i quan s'ha de fer.
Quan el teu projecte aconsegueix no tenir que dependre de pressions externes i pots controlar el temps emprat i la intensitat de feina a realitzar al nivell que tu vulguis, és per a nosaltres el més proper a la conversió de treball=tortura a treball=diversió. I si és en col·lectiu, menys tensió i desequilibri n'hi haurà entre els seus components, i més se reforçaran les seves afinitats.

En la qüestió econòmica, una de les formes interessants és en la divisió de pots per cada via que es treballi. I no és tan sols l'avantatge tàctic d'evitar més possibilitats de perduda o de robatori del botí, sinó que creem la possibilitat de disposició dels diners en efectiu per a qualsevol imprevist per a la mateixa comissió encarregada. El que obliga a tenir un control del moviment de comptes hagut i per haver-hi. Que s'haurà de presentar quan la col·lectivitat en el seu conjunt ho reclami. Portant sempre una memòria clara i transparent dels comptes.

És clar que, per a que funcioni ha de ser en grups on hi hagi una confiança total i plena entre els seus components. Encara així, podríem pensar que para què tanta formalitat en aquest punt si hi ha confiança plena. Però siguem clars. Els diners son una merda que moltes vegades podreix fins i tot les millors amistats. Totes tenim les nostres necessitats personals i sempre és temptador.

“(...) la transformació social no està en comptar quants projectes n'hi han (...) Sinó en l'efectivitat per a solucionar els problemes i inquietudes que se'ns plantegen en el dia a dia.”

<<Aquest mètode és obert a qualsevol malversació de fons, tant en l'autoritarisme com a tot la resta, però funciona sempre que sigui en petites agrupacions sense que estigui en la línia de producció i gestió industrial de mitjans i recursos. Com més complicat i centralitzat sigui un projecte, més corrupció hi haurà. Són mètodes que experimentem en les nostres vides, i com tot el publicat en aquestes pàgines, són dades que aportin informació i contribueixi a l'enriquiment teòric de l'antiautoritarisme mitjançant el resultat de certes pràctiques dutes a terme. D'això es tracta. De provar diverses formes fins encertar amb una que s'adeqüi a les nostres inquietuds i necessitats. I de transmetre-ho. Siguem realistes. Els diners s'ha d'utilitzar per moure les coses. I més dins d'aquest tipus de xarxes. És qüestió de saber utilitzar-ho com a eina que destrueixi la pròpia economia.

És essencial desenvolupar altres formes de subministrament; l'intercanvi de totes les formes i maneres possibles, moneda social,banc de temps, etc. I per això insistirem sempre que desenvolupar entre nosaltres aquest tipus de pràctiques reforça i potencia les nostres formes de subsistència tant a nivell individual com a col·lectiu, creant un exemple viu dins d'un teixit viu. Així que, la desmercantilització de les nostres vides, la il·legalitat i la desobediència permanent, fa que aquest tipus de pràctiques s'afermi i reforci la resistència creada en forma de praxi social. Al costat d'aquestes dinàmiques, la comunicació en clau horitzontal, i la integració en els nostres entorns socials més immediats.

Afermant-nos així una posició d'atac dins de les mateixes xarxes del sistema on ens trobem atrapades.

Unir-nos entre persones afins per abordar certes coses, és el present més immediat. Quan el benestar desapareix, la fam crida a la teva porta, és quan hi ha més possibilitats de pràctiques rupturistes, encara que siguin momentànies en el temps.
Però no siguem ingènues; la transformació social no està en comptar quants projectes n'hi han per tal d'arribar a una revolució mundial autogestionària. Sinó en l'efectivitat de solucionar els problemes i inquietuds que se'ns plantegen en el dia a dia. La col·lectivitat ha de ser una eina, com pot ser una pala, un ordinador, un cotxe o una eixada. Que no arribi a ser una fi en si mateix. No hi ha un model únic a seguir, i sí milions a construir. Per un present antieconòmic.

<u>El parany del ciutadanisme</u>

La protesta en la societat de l'espectacle

Com bé sabem, qualsevol adveniment cobert mediàticament es converteix en notícia. Una informació encausada per a l'entreteniment i amb un preu a pagar per mitjà de les difusions massives d'un missatge distorsionador de la realitat. I si ara mateix notem que les protestes socials es converteixen en desfilades de ramat humà, el que menys cal fer és seguir el joc a aquests paranys socials camuflats en mobilitzacions de queixa i repulsa. No és d'estranyar que ens colpegem contra un mur una vegada més i una altra també. Ja no es pot canviar el curs de la realitat unint-nos a comparses que professen un civisme sinistre fruit de l'amor a qui ens oprimeix. Participar en protestes on ben es cuiden de que no hi hagi cap mostra o expressió fora del pacifisme simplista i descafeïnat que impera últimament. **>>**

"Res tenim a veure amb moviments socials que la seva màxima aspiració es poder reformar (...) quan s'intenta capitalitzar qualsevol lluita, s'acaba per cedir davant del poder".

<<Res tenim a veure amb moviments socials que la seva màxima aspiració és poder reformar, volent dir-les-hi a les castes dirigents com han de sotmetre'ns per tal de que siguéssim estant mortes en vida.

En aquests moments tota acció que sobresurti dels cànons establerts; activitats que no siguin asseure's amb les mans en alt esperant l'aprovació segons criteri de l'agent, vagues pactades per endavant, etc... és sinònim de violència, incloent la veu, la paraula, el gest, la ironia.
Si tirar uns ous a la façana d'un banc, si nens menors de 7 anys són titllats de violentes per tirar-li'ls boles de paper a policies mentre centenars d'adults els ensenyen a polítics unes targetes vermelles com a mostra de desaprovació. Com si la situació actual es pogués comparar amb un partit de futbol. És que no anem equivocades quan diem que les protestes socials a l'estat espanyol, per desgràcia, no són el reflex real del que està passant a nivell polític, econòmic i social. Encara tenen més de circ que de lluita combativa. Si quan s'intenta capitalitzar qualsevol lluita, s'acaba per cedir davant del poder; es coarta la iniciativa individual per a què no trobin imprevistos i s'assenyala a qui no té perquè ser un secreta infiltrat.

També podria ser la persona que està contenint a les altres perquè no carreguin contra els antidisturbis. Els apagafocs sempre són majoria fins que la situació ja no demana més calma. A aquestes altures, el problema radica que el poder tindrà avantatge a l'hora de controlar la situació, forçant-nos a actuar quan ells vulguin. Sota aquest imperi majoritari, pocs ens podran rebatre que la policia del pensament és l'arma més eficaç amb les quals compten els nostres enemics actualment. Per cada ciutadà, un policia. Aquesta és la màxima democràtica.

Indepèndencia i revolució social

La pàtria que tot ho podreix

Després de tant desencant

de l'auge de protestes socials, resulta decebedora veure que l'exaltació del patriotisme segueix sent una tècnica infal·lible que, agitant-se, és capaç de saber desviar l'atenció a la misèria quotidiana. Una invocació que aconsegueix distorsionar la lògica de dominació.

Al neci poc li importa el color que mani sobre tota la resta. I bandera que porti. Perquè tot patriota segueix les consignes programades per endavant. La ideologies equivalen al mateix si es promocionen com a tals, ja que no pot haver-hi hegemonia en el pensament humà si volem sentir-nos lliures.

Quan els estats, capitals i els seus lacais mediàtics parlen d'independència parlen de qüestions territorials i tributàries; o sigui diners i més diners. I no de la llibertat real d'un poble a decidir ser independent. Perquè per a nosaltres, independència és llibertat. I aquest sentiment no passa per l'acceptació d'un nou estat que de per si mateix ja ho vivim tots els dies. Per ventura no patim la repressió en el nostre propi idioma?.

Un barri, un veïnat, un municipi és lliure quan aconsegueix ser autosuficient. Només així podem parlar en un plànol d'independència de classe en el territorial. Perquè en definitiva, el territori és on una persona viu, es relaciona i assumeix la identitat local, no?.

Quan periodistes i todolecs parlen de cultura, en realitat parlen de formació de masses, del mercat dels sentiments grupales, els idiomes i tradicions taxat segons versió propagada per cada grup de poder. Així doncs, podem sentir imbecibilitats com espanyolització o que ajupin un nou estat tot se solucionarà. I qui dóna la cara? El poble, la classe pagadora. Qui es beneficia? la casta política, la burgesia i els seus teixits empresarials. **>>**

<< No oblidem de què va el tema llibertari, perquè sembla , i cal recordar que recolzant a partits polítics no són formes coherents d'actuar. Ciutadanisme i socialdemocràcia no son la nostra historia.

I qui som nosaltres per criticar així?. Gent anònima com tu, com totes. Amb els nostres problemes, ignoràncies, manques, debilitats i fortaleses. I amb ideologia.
D'això es tracta. De ser autocrítiques i combatives.

És fort llegir, sentir.., que el fet llibertari en qüestió d'eleccions democràtiques és tractar de tenir la llibertat d'anar o no a votar. Com si es qüestionés la llibertat de cada individu a fer el que hagi de fer.
No es tracta d'això. Es tracta de no seguir els dictàmens de comportament i concertació social. No és qüestió de quedar-nos en la decisió en anar a votar o no, sinó que l'essencial passa per no reconèixer la validesa del mateix sistema, ja que qualsevol participació política d'aquest calat, és una justificació de l'existència i necessitat del sistema de domini.

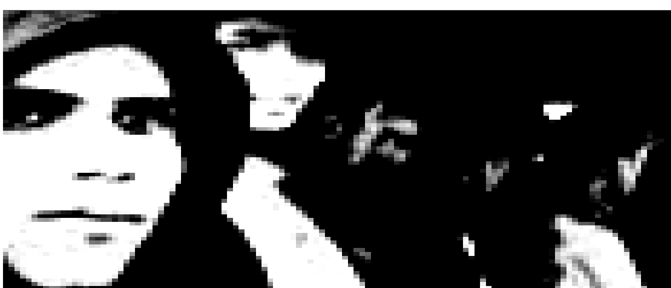
La llibertària, per a mantenir-se lliure i seguir lluitat, ha de passar a l'atac. Visualitzar a l'enemic en el seu conjunt, i en aquest cas si es vol destruir l'estat, l'autoritat, és lògic passar com a mínim a no col·laborar amb els teus suposats enemics. Votar és seguir-els-hi el corrent. I la veritat, sembla mentida que a hores d'ara de drama social, encara estiguem confiant en les bondats dels partits polítics.
Què passa aquí?. Ens estan esborrant la intel·ligència col·lectiva?. Encara queda alguna cosa per aquí de consciència?.

Ni tan sols les esquerres més enrotllades ens donaran cap cosa sense pagar un alt preu. Això ho paguem el poble. I és que la fe mou muntanyes. És un arma potencial en contra de qualsevol insurrecció que vulgui destruir aquest sistema.
La il·lusió que la solució als problemes econòmics passa per deixar-se delegar pels propis saquejadores de les nostres vides, demostra que és un greu símptoma de degradació humana i de forma massificada.
La fe, pura il·lusió infundada, és potenciada en aquest cas com a circ dins de l'espectacular i patriòtic. Una manipulació i falsificació del passat que aconsegueix exaltar el sentiment identitari d'un poble, arribant així a crear una falsa expectativa d'alliberament. Vells trucs que segueixen funcionant en els períodes de crisis econòmiques agudes. Més aviat reestructuracions de capital i reafirmació del poder.

No existeixen nacions sense estats. Ni tan sols els pobles kurds, sahrauís -vague exemple- es lliuren de la gestió jeràrquica i mediatitzada per les seves forces polítiques pro-estatals. Són les mateixes mobilitzacions i partits que forcen a la població esclavitzada a enfrontar-se entre ells. Són els col·lectius socials més explotats els que són sotmesos a un constant control i precarietat de la seva situació econòmica. Divideix i venceràs.

Són pobles lliures els grups de persones que aconsegueixen trencar amb la impunitat de l'ordre social que els sotmet i tortura diàriament: Un contracte a perpetuïtat de treball i submissió per a una minoria de guanyadores a l'hora de parasitar sobre tota la resta. I aquests enemics, igual que els diners, són el mateix objectiu a derrocar per tal de no ser eliminades i esborrades de la història. Perquè no desaparegui la seva identitat cultural, la seva llengua, la seva cultura. Perquè sense lluita no hi ha victòria. I sense nacions ni estats vivim de forma més saludable.

"Són pobles lliures els grups de persones que aconseguiexen trencar amb la impunitat de l'ordre social que els sotmet i tortura a diari."

No acabareu amb l'anarquia
perquè no podeu domesticar
el què és imprevisible

LA POR VOS DELATA

[Per a copiar-difondre les nostres publicacions] ***http://edicionsincontrolades.blogspot.com***